20/07/2026

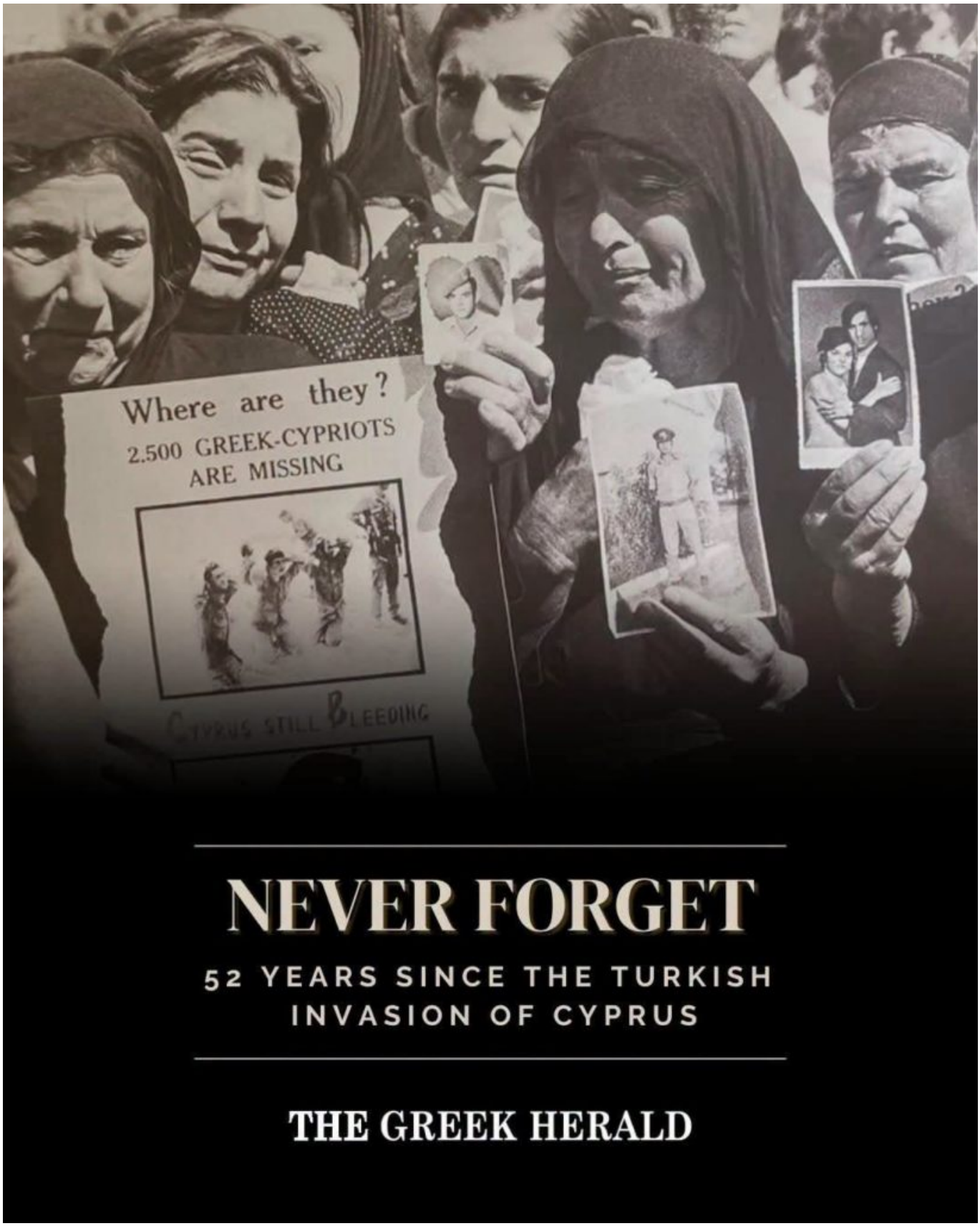
Εκδηλώσεις μνήμης στη Ζάμπια για τους πεσόντες κατά την Τουρκική εισβολή στην Κύπρο

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Την Κυριακή 19 Ιουλίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ζάμπιας και Μοζαμβίκης κ. Ιωάννης τέλεσε Τρισάγιο στον Ιερό Ναό της του Θεού Αγίας Σοφίας στη Λουσάκα, *με αφορμή τη συμπλήρωση 52 χρόνων από την βάρβαρη Τουρκική εισβολή το 1974*.

Ακολούθησε εκδήλωση μνήμης στο Εκθεσιακό Κέντρο της Μητροπόλεως, όπου προβλήθηκε ιστορικό ντοκιμαντέρ για τα γεγονότα του 1974.

Κεντρικός ομιλητής ήταν ο Συνταγματάρχης ε.α. του Ελληνικού Στρατού κ. **Ιωάννης Κουρτέλης**, ο οποίος παρουσίασε το χρονικό της τουρκικής εισβολής και των επιχειρήσεων «Αττίλας Ι» και «Αττίλας ΙΙ». Μεταξύ των επισήμων που

τίμησαν την εκδήλωση με την παρουσία τους ήταν οι Πρέσβεις της Σομαλίας, της Μοζαμβίκης, της Ιταλίας και της Κούβας, οι Γενικοί Πρόξενοι της Ελλάδας και της Κυπριακής Δημοκρατίας στη Ζάμπια καθώς και η Mrs. World Zambia 2026–2027.

Η εκδήλωση καλύφθηκε από την κρατική τηλεόραση της Ζάμπιας, ZNBC και την εφιμεριδα ZAMBIA DAILY NATION, ενώ στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος παρέθεσε γεύμα αγάπης στους παρευρισκομένους.

Από τη Μητρόπολη Ζάμπιας και Μοζαμβίκης αναφέρεται:

«Στεκόμαστε σιωπηλοί και με το κεφάλι σκυφτό μπροστά στη θυσία. Στεκόμαστε μπροστά σε άνδρες και γυναίκες που δεν δίστασαν ούτε στιγμή. Που όταν ήρθε η ώρα της δοκιμασίας, έβαλαν πάνω από τον εαυτό τους την πατρίδα, την οικογένεια, την τιμή και την ελευθερία.

Θυμόμαστε τους στρατιώτες που πολέμησαν στις οχυρώσεις, στα χωριά, στις κορυφογραμμές της Κύπρου το καλοκαίρι του 1974.
Θυμόμαστε τους εθνοφρουρούς, τους έφεδρους, τους εθελοντές που πήραν το όπλο στα χέρια γνωρίζοντας ότι μπορεί να μην γυρίσουν πίσω.
Θυμόμαστε τους αμάχους που βρέθηκαν ξαφνικά μέσα στη δίνη της εισβολής, που υπερασπίστηκαν το σπίτι τους με ό,τι είχαν.
Αυτοί οι άνθρωποι δεν ήταν απλοί αριθμοί σε μια ιστορική αναφορά. Ήταν πατέρες, μητέρες, γιοι, κόρες, αδέλφια, φίλοι. Είχαν όνειρα, είχαν σχέδια για το αύριο. Είχαν χωράφια να καλλιεργήσουν, παιδιά να μεγαλώσουν, γάμους να κάνουν. Και όμως, όταν η πατρίδα τους κάλεσε, απάντησαν παρόν.

Για εμάς σήμερα, αυτοί οι ήρωες πρέπει να γίνουν παράδειγμα προς μίμηση. Παράδειγμα ανιδιοτέλειας, θάρρους και πίστης. Παράδειγμα του τι σημαίνει να αγαπάς τον τόπο σου περισσότερο από τη ζωή σου. Η θυσία τους δεν ήταν μάταιη, γιατί χάρη σε αυτήν εμείς σήμερα μπορούμε να μιλάμε ελεύθερα, να θυμόμαστε, να τιμούμε.

Και η μνήμη τους πρέπει να γίνει παρακαταθήκη για τις επόμενες γενιές. Στα παιδιά μας, στα εγγόνια μας, σε όλους όσοι θα έρθουν μετά από εμάς. Να μάθουν τα ονόματα. Να μάθουν τις ιστορίες. Να μάθουν ότι η ελευθερία δεν χαρίζεται, κατακτάται και υπερασπίζεται κάθε μέρα. Να μάθουν ότι η Κύπρος πλήρωσε βαρύ τίμημα για να μείνει ελληνική, για να μείνει ελεύθερη.

Γιατί αν ξεχάσουμε, αν αφήσουμε τη μνήμη να σβήσει, τότε προδίδουμε όχι μόνο τους νεκρούς αλλά και το μέλλον μας.
Άλλωστε ας μην ξεχνάμε ότι ο λαός που λησμονά την ιστορία του, είναι καταδικασμένος να την ξαναζήσει.

Αυτή η φράση δεν είναι απλά λόγια. Είναι προειδοποίηση. Είναι μάθημα που γράφτηκε με αίμα. Όταν ένας λαός σταματά να θυμάται από πού ήρθε, ποιους έχασε, για ποιους αγώνες δόθηκαν, τότε γίνεται εύκολος στόχος. Τότε επαναλαμβάνονται τα ίδια λάθη. Τότε ξανά έρχονται οι εισβολές, οι εκτοπισμοί, οι αγνοούμενοι.
Γι’ αυτό σήμερα δεν κάνουμε απλά μια τυπική τελετή. Σήμερα ανανεώνουμε μια υπόσχεση. Υπόσχεση ότι δεν θα ξεχάσουμε. Ότι θα μιλάμε για τους νεκρούς, για τους αιχμαλώτους, για τους αγνοούμενους. Ότι θα διεκδικούμε δικαιοσύνη. Ότι θα κρατάμε ζωντανή τη μνήμη της Μεγαλονήσου μέσα στις καρδιές μας και στις ψυχές μας.

Πενήντα δύο χρόνια μετά, ο πόνος είναι ακόμη νωπός. Οι πληγές δεν έχουν κλείσει. Υπάρχουν ακόμη οικογένειες που περιμένουν ένα νέο για τον δικό τους άνθρωπο. Υπάρχουν ακόμη προσφυγικά που θυμίζουν τον ξεριζωμό. Υπάρχει ακόμη μια Κύπρος διχοτομημένη.

Και γι’ αυτό η ευθύνη μας είναι μεγαλύτερη. Ευθύνη να είμαστε άξιοι της θυσίας

τους. Ευθύνη να μεταλαμπαδεύσουμε στις νέες γενιές όχι μόνο τον πόνο, αλλά και την ελπίδα. Την ελπίδα ότι ο αγώνας συνεχίζεται, ότι η μνήμη είναι δύναμη, ότι η ιστορία μας είναι πυξίδα.
Σήμερα λοιπόν ανάβουμε ένα κερί. Σήμερα λέμε τα ονόματά τους δυνατά. Σήμερα υποσχόμαστε ότι δεν θα τους προδώσουμε με τη λήθη.

Αιωνία η μνήμη των ηρώων μας.
Αιωνία η μνήμη των θυμάτων της τουρκικής εισβολής.
Δεν ξεχνάμε. Δεν σταματάμε να αγωνιζόμαστε για μια Κύπρο ελεύθερη και ενωμένη».

ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ
ΘΥ

Vital
Vital
Vital

Διαβάστε επίσης: [“ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ!”: Φόρος τιμής στους πεσόντες, 52 χρόνια μετά την Τουρκική εισβολή στην Κύπρο – Δέηση για τους αγνοούμενους (ΦΩΤΟ)]